

Ede 1 mei 2020

Lieve Lisan,

Dank voor je brief. Wat een mooie vondst heb je met ons gedeeld: huidhonger. De honger die de huid heeft naar aanraking. Het lichaam dat behoefte heeft aan genegenheid of gewoon een knuffel. Die honger is niet vreemd want het is aangetoond dat gemis van aanraking tot lichamelijke en psychologische aandoeningen leidt. Dus ja, deze tijd stelt ons voor een grote opgave. We moeten voortdurend onze behoefte aan kneepjes in de hand en arm om de schouder vóór blijven. En als we die op voelen komen onszelf vermanen: "Oh nee, dat mag nu niet hè...". Inderdaad onnatuurlijk.

Ik vind het heerlijk als mijn honden tegen me aan komen liggen en ik mijn hand op hun warme huid kan leggen. We voeden zo elkaar. Ik ben overtuigd dat mensen en dieren op zoek gaan naar andere vormen van aangeraakt worden, als huid-op-huid niet kan. Ik heb er bewijs voor (ha ha). Vorige week bezocht ik onze dorpsbakker om taartjes te kopen. Een vriendin was jarig, en we gingen wandelen (met 1,5 meter afstand). Het viel meteen op dat de vitrine bomvol was met kleurrijke gebakjes. "Huhhh, het is geen feestdag én jullie zijn tot 13uur open, waarom zoveel taartjes?" "Die zijn straks allemaal op hoor", was het antwoord, "sinds corona is de vraag naar gebak enorm. Mensen willen zichzelf graag iets lekkers geven of elkaar verwennen". Mijn simpele verklaring, Lisan, is dat gebakjes als aanraking dienen. Ze zijn voeding voor de zintuigen, zoals muziek, landschap of theater mensen kan (aan)raken.

Om nog terug te komen op jouw knuffel. Mijn vermoeden is dat mensen voorzichtig zijn met spontaan geven van knuffels. En dan bedoel ik niet nu in deze tijd, maar voor Corona. Ik ken dat. Soms voel ik ineens intense blijdschap of genegenheid om iets dat iemand zegt of doet en wil ik die persoon omhelzen. Tegelijkertijd voel ik schroom. Zal de ander het niet raar vinden? Kan dat wel, zomaar een knuffel geven? Mag dat? Dus hou ik me in. Maar wie bepaalt of het kan of mag? Natuurlijk zijn er codes en regels die onze omgangsvormen bepalen. Vaak zijn die eigen aan een cultuur of gelden voor specifieke personen. Die respecteren we. Maar eigenlijk is het aan onszelf, lijkt mij, of het kan en mag. Ali B heeft tenslotte Koningin Beatrix ook spontaan omhelst. Dus vraag ik het meestal maar: 'mag ik je een knuffel geven?'. Eerst kijkt de ander verrast op mijn vraag. Meestal gaat verrassing snel over in herkenning. Dan glimlachen mensen en komt er een zacht gevoel tussen ons. En mag ik de knuffel geven. Het lijkt op wat jij schreef: maak het bespreekbaar. Deel je gevoel en je behoeften met elkaar. Dat wordt niet raar gevonden, maar juist gewaardeerd. Leuk hè, samen nadenken over 'gewone' dingen in een ongewone tijd.

*Tot gauw weer,
met liefs van Ruth*